

DEN SETE JAHVE

EN ADVENTS-ANDAGTSBOG
OVER KRISTUS I DET
GAMLE TESTAMENTE

STEADFAST LUTHERANS

“Den sete Jahve”

En adventsandsagtsbog over Kristus i Det Gamle Testamente

Skrevet af: Pastor Marcus Baikie, Pastor Travis Berg,
Pastor Joshua Scheer

Redaktør: Pastor Joshua Scheer
Forside grafik: Pastor Roberto Rojas Jr.
Oversættelse til dansk: cand. theol. Knud W. Skov
Hæftet kan hentes frit på:

<https://lutherskfordybelse.dk/gode-links>

Bibelteksten er fra den autoriserede oversættelse,
© Det Danske Bibelselskab 1992.

ISBN for den engelske udgave: 9798867288242

Tryk: Uafhængigt trykkeri

Trykte udgaver af denne andagtsbog (på engelsk) kan købes hos Amazon.

Copyright © 2023 - Steadfast Lutherans, Inc.

www.steadfastlutherans.org

STEADFAST PRESS

Believe. Teach. Confess.

*Til ære for vores treenige Gud
og for den evangelisk-lutherske kirke,
hvor hun end findes.*

“Jesus, som vidste alt, hvad der skulle ske med ham, gik ud til dem og spurgte: »Hvem leder I efter?« »Jesus fra Nazaret,« svarede de. Han sagde til dem: »Det er mig.« Også Judas, som forrødte ham, stod sammen med dem. Da Jesus sagde: »Det er mig,« veg de tilbage og faldt om på jorden. Han spurgte dem så igen: »Hvem leder I efter?« »Jesus fra Nazaret,« svarede de. Jesus sagde til dem: »Det er mig; det har jeg jo sagt jer. Når det altså er mig, I leder efter, så lad de andre gå.« For sådan skulle det ord, han havde sagt, gå i opfyldelse: »Af dem, du har givet mig, har jeg ikke mistet nogen.« (Joh 18, 4–9)

Oversættelsen af ordene i det velkendte langfredags-afsnit, der er oversat som "Det er mig", svarer ikke fuldt ud til, hvad Jesus sagde. Vi bør i stedet oversætte den græske grundtekst til: "Jeg Er". Jesus vedgår ikke blot, at han er Jesus af Nazareth, men han siger noget mere om sig selv. Han er "Jeg Er". Han er Jahve. Han bærer den gamle pagts Guds-navn fra de hellige skrifter. Det navn frygtede jøder på den tid at udtale - det bærer Jesus. Hvorfor skulle hans navn ellers få disse jødiske mænd fra tempelvagten, der er kommet for at fange ham, til at falde ned?

Det er ikke en ny lære, som Jesus kommer med. De troende i det Gamle Testamente kendte mysteriet om den hellige treenighed. De kendte Sønnen og forventede, at han ville blive menneske. De vidste, at han var Faderens åbenbaring. De kendte spændingen ved både "Ingen kan se mig og leve" og de mange gange, hvor Jahve viste sig for sit folk, blev set af dem og talte til dem. De vidste det, fordi skrifterne åbenbarede den lære. I titler som "Jahves (Herrens) engel", "Jahves (Herrens) navn", "Jahves (Herrens) ord" og "Jahves (Herrens) herlighed", har de troende i den gamle pagt allerede mødt og er blevet undervist om Faderens Søn. Treenigheden er klart navngivet og bekræftet i Det Nye Testamente, men det betyder ikke, at der ikke også blev undervist i og den allerede var åbenbaret i hele Det Gamle Testamente.

Vi bekender i trosbekendelserne, at Jesus er evig. Han har altid været Gud. Født af Faderen fra al evighed. Det er nogle gange svært for os at forstå, fordi vi har svært ved at forstå Jesus ud over hans inkarnation. Det er for så vidt ikke forkert. Det er blot den naturlige udløber af, hvor vi oplever frelseshistorien. Vi lever efter inkarnationen, og fra inkarnationens vidunderlige øjeblik i historien og ind i evigheden var, er og vil Jesus altid være inkarneret. Det virker mærkeligt at dykke ned i læren om ham forud for det, men forhåbentlig vil denne andagtsbog til adventstiden hjælpe os til at se ham overalt i skrifterne, også forud for barnet fra Betlehem og manden på Golgata. Får vi først syn for dette, vil vi let se ham i det Gamle Testamente, for han er stadig den samme, med den samme kærlighed til os, den samme tjeneste over for os, den samme udfrielse af os - fordi Jesus til

stadighed er samme åbenbaring af Faderen uanset i hvilket af testamenterne vi læser om ham. Jesus lærte dette til dem, der nægtede at tro på ham, men hans ord lærer os i dag:

“I sendte bud til Johannes, og han vidnede om sandheden. Ikke at jeg skal have mit vidnesbyrd fra et menneske, men jeg siger dette, for at I skal blive frelst. Johannes var en lampe, som brændte, og som lyste, og for en tid lod I jer gerne begejstre af lyset fra ham. Men det vidnesbyrd, jeg har, er større end det, Johannes aflagde; for de gerninger, som Faderen har givet mig at fuldføre, selve de gerninger, jeg gør, vidner om mig, at Faderen har udsendt mig. Og Faderen, som har sendt mig, han har selv vidnet om mig, I har aldrig hørt hans røst og heller ikke set hans skikkelse, og hans ord lader I ikke blive i jer, for ham, som han har udsendt, ham tror I ikke. I gransker Skrifterne, fordi I mener, at I har evigt liv i dem; og netop de vidner om mig.” (Joh 5,33–39)

Skrifterne (læg mærke til, at Jesus her udelukkende henviser til det Gamle Testamente) vidner om Kristus. De åbenbarer Faderen, som bliver hørt og set i Sønnen. Ved denne Søn, åbenbaret i Skriften for at være Gud af Gud, Lys af Lys, ved ham har du evigt liv. Må Gud velsigne din fejring af adventstiden i år ved at give dig større viden og tillid til Sønnen.

Pastor Joshua Scheer

Senior Pastor - Our Savior Lutheran Church, Cheyenne, Wyoming
Præsident and ledende redaktør på websitet "Steadfast Lutherans".

Bemærk:

En stor del af æren for indholdet af denne andagtsbog skyldes et andet værk: "The Holy Trinity" af Carl Beckwith. Den er udgivet i Confessional Lutheran Dogmatics Series (© 2016 af The Luther Academy). Denne bog har bragt treenigheden tilbage i fokus af vores teologi. Vi antager ofte uden videre refleksion disse allermest grundlæggende ting om teologi, men historien lærer, at det med tiden altid er nødvendigt at vende tilbage til de grundlæggende læresætninger. Så mange af de fejl, vi finder i nutidens verden og endda i kirker, har relation til at vi er slovet i vores bekendelse af treenighedslæren. Vi kan med rette takke Gud for, at han oprejser undervisere og lærere, som genfremsætter de gamle sandheder i nye tider for at hjælpe os andre på vej.

DEN SETE JAHVE

EN ADVENTS-ANDAGTSBOG OVER KRISTUS I DET GAMLE TESTAMENTE

STEADFAST LUTHERANS | ADVENT 2023

Første Søndag i Advent Første uge - "Jahves (Herrens) engel"

Matt 21,1-9

"Sig til Zions datter: Se, din konge kommer til dig, sagtmodig, ridende på et æsel og på et trækdyrs føl." (Matt21,5)

Profeten Zakarias kaldte i kap 9,9 Gud's folk til at *"Se, din konge kommer til dig?"* Men hvordan skulle Guds folk kunne glæde sig ved synet af deres konge? Israel's konge og Gud var ingen andre end Jahve (Herren), som over for sin tjener Moses havde udtalt, at *"intet menneske kan se mig og beholde livet"* (2 Mos 33,20). Hvis Zions datter overhovedet var i stand til at se Herren, hendes konge, komme, ville det betyde hendes død. Ikke desto mindre opfyldes her hvert eneste Guds Ord, for Zions datter ville virkelig være i stand til at se sin konge, da han kom til hende dengang på den første Palmesøndag, og hun skulle ikke dø, men få lov at glæde sig inderligt over hans komme.

Rent faktisk var Palmesøndag ikke første gang, Gud blev set af hans eget folk. Der var andre op gennem det Gamle Testamente, der på samme måde med egne øjne havde set kongen, Hærskarers Jahve (Herre) og som levede videre: Abraham, Jakob, Gideon, Moses, m.fl. Disse mænd så den synlige Jahves (Herrens) engel, til forskel fra den usynlige Jahve (Herren), og alligevel på samme tid Jahve (Herren) ham selv. Dette Guds mysterium som ikke kan lade sig se alligevel afslører treenighedens mysterium.

Men der var en afgørende forskel mellem Guds synlige tilsynekomster i Det Gamle Testamente og Herren Jesu komme som konge på palmesøndag. Da Jesus, Guds søn, blev set af Zions datter, mens han red ind i Jerusalem på ryggen af et æsel, kom han som et sandt menneske, inkarneret, med kød og blod, ligesom os på alle måder, men uden synd. Fordi Ordet blev kød og Guds Søn blev menneske for os mennesker og for vores frelse, har vi al mulig grund til at glæde os meget og råbe højt. For alene i Kristus ser vi Guds herlighed.

Herre Jesus Kristus, Herlighedens Konge, giv, at glæden ved dit komme i vores kød og blod må være og forblive vores i hele denne adventstid. Amen.

Mandag i første uge i Advent

Salme 34

“Herrens engel lejr sig omkring dem, der frygter ham, og han udfrier dem.” (Sl 34,8)

David var på flugt. Efter at være blevet advaret af sin trofaste og elskede ven Jonatan, om at kong Saul havde besluttet at slå ham ihjel, drog David fra Israels land til filistrenes land, til byen Gat. Det ser ud som om han var kommet fra asken til ilden! For Gat var ikke kun filisterkongen Akis' by (kaldet Abimelek i Sl 34). Det var også hjemsted for Goliat, filisterkrigeren, som David havde dræbt i kamp. Og ja, kongens tjenere genkendte David som den, der havde slået hans titusinder ihjel. Akisj ville bestemt ikke byde denne mand velkommen i hans nærhed, som havde besejret filistrene mere end én gang. Uden mulighed for tilflugt i Israel eller hos filistrene, hvor kunne David så søge tilflugt?

“Smag og se, at [Jahve] Herren er god; lykkelig den mand, der søger tilflugt hos ham,” skriver David i Sl 34,9. Da der ikke var nogen jordisk hjælp tilgængelig for David, søgte han Jahve (Herren), og Jahve (Herren) svarede ham og udfriede ham fra al hans frygt. I sin svaghed og nød råbte David på hjælp, og Jahve (Herren) hørte ham og reddede ham ud af alle hans trængsler - det vil sige Jahves (Herrens) engel slog lejr omkring ham og udfriede ham. David frygtede Jahve (Herren), og han udfriede David ud af alle hans trængsler. Han udfriede ham fra Akisj ved at David foregav sindssyge i kongens nærhed, han befriede ham fra Saul, som søgte hans udryddelse, og han udfriede ham fra alle hans synder og overtrædelser og i sidste ende fra selve døden ved hans hellige, uskyldige, bitre lidelser og død.

“Kom og hør mig, børn, jeg vil lære jer at frygte Herren” skriver David (v12). Gennem hans ord, inspireret af Helligånden, lærer vi at frygte, elske og stole på ham, som var Davids Herre og ville blive hans søn, født af jomfru Maria. Som det var dengang, er det stadig sandt i dag: Jahve (Herren) forløser sine tjeneres liv; ingen af dem, der tager tilflugt til ham, vil blive fordømt.

O Herre, hør vores råb om nåde, slå lejr omkring os og fri os fra alt ondt. Amen.

Tirsdag i første uge i Advent

2 Mos 3,1-15

“Gud svarede Moses: »JEG ER DEN, JEG ER!« Og han sagde: »Sådan skal du sige til israelitterne: "Jeg Er" har sendt mig til jer.«” (2 Mos 3,14)

Mens Moses vogtede sin svigerfaders får i ørkenen, mødte han et underligt og vidunderligt syn: en busk brændte uden at blive fortæret af ilden. År senere, da han under Helligåndens inspiration skrev beretningen om denne begivenhed, nævner han, at det var Jahves (Herrens) engel, der viste sig for ham midt i ilden. Det var ingen skabt engel, men Gud selv, skaberen af alle englene, han så. For Gud kaldte sig selv Moses' fars Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud. Den eneste ene Gud talte til Moses, og ville sende Moses for at udfri sit folk.

Navnet Gud åbenbarer for Moses, »Jeg er den, jeg er!« vidner om Guds enhed for os. Der er ikke nogen anden Gud. På samme tid er det klart, at Jahves (Herrens) engel, som talte til Moses fra den brændende tornebusk, er adskilt fra Jahve (Herren). Her er læren om treenheden tydelig at se i det Gamle Testamente. Jahve (Herren) og Jahves (Herrens) engel er fuldt ud et i indhold og væren, dog forskellige i person, for Faderen og Sønnen, sammen med Helligånden, er evigt EN Gud i TRE personer.

Et eksempel på treenhedslæren, som tydeligt forkyndes her, fandt vore trosfædre også i typen eller billedet (en allegori) på inkarnationen af Treenhedens anden Person, Guds Søn i den brændende busk. Som ilden antændte buskens træ, men ikke fortærede det, sådan bor Kristi guddommelige natur i Kristi menneskelige natur uden at ødelægge den. Ordet blev kød for at udfri os fra synd og død og bringe os til det evige forjættede land i himlen.

Herre Jesus Kristus, vi priser dig for at være blevet menneske for os mennesker og for at udvirke vores frelse. Amen.

Onsdag i første uge i Advent

Hebræerbrevet 1,1-14

“Mangfoldige gange og på mangfoldige måder har Gud i fortiden talt til fædrene gennem profeterne, men nu ved dagenes ende har han talt til os gennem sin søn, hvem han har indsat som arving til alle ting, ved hvem han også har skabt verden. Han er Guds herligheds glans og hans væsens udtrykte billede, og han bærer alt med sit mægtige ord. Da han havde skaffet renselse for vore synder, tog han sæde ved den Højstes højre hånd i det høje, og han er blevet så meget mægtigere end englene, som det navn, han har arvet, overgår deres.” (Hebr 1,1–4)

Herren Jesus Kristus, den anden person i den hellige treenighed, Guds enbårne søn, manifesterede sig for sit gamle folk på mange måder, herunder som Jahves (Herrens) engel. Det er bestemt passende at han skulle henvise til sig selv med dette navn i den hellige skrift, for ordet *“engel”* i både det hebraiske i Det Gamle Testamente og det græske i Det Nye Testamente betyder *“budbringer”*. Sandelig, Gud har talt til sit folk gennem tiderne ved sin søn. Han er jo Guds ord, der er kommet i og blev kød.

Det første kapitel i Hebræerbrevet gør det klart, at henvisningen til Guds søn før hans inkarnation som "Jahves (Herrens) engel" på ingen måde er at sige, at han er en engel som Gabriel, et skabt væsen. For det skulle det ikke englene, men til hans evigt fødte søn, som Gud Fader sagde: *“Du er min søn, jeg har født dig i dag,”* og, *“Sæt dig ved min højre hånd, indtil jeg får lagt dine fjender som en skammel for dine fødder”* (Hebr 1, 5 & 13).

Jesus – både før sin inkarnation og nu som et sandt menneske – er ikke en skabt engel, men Herren og englens Gud, så meget højere end dem, som det navn, han har arvet, er større og herligere end deres. Derfor tilbeder vi, som er Kristi brødre efter kødet, ham sammen med englene og ærkeenglene, medtjenere sammen med alle, der holder Guds ord.

Englens Herre, med hele himlens selskab lovpriser og ærer vi dit hellige navn. Amen.

Torsdag i første uge i Advent

1 Mos 16,1-16

“Hagar kaldte Herren, som havde talt til hende, »Du er Gud, der ser«. For hun tænkte: »Har jeg virkelig på dette sted set ham, der ser mig?«” (1 Mos 16,13)

Jahves (Herrens) engel viste sig for Hagar ved en kilde i ørkenen, efter at hun havde undfanget en søn til Abram og var flygtet fra Saraj. I den situation læser vi igen, hvordan Jahves (Herrens) engel på en og samme tid adskiller sig fra Jahve (Herren) og alligevel er ét med Jahve (Herren). Han erklærer, at Han vil tælle hendes utallige afkom, mens han samtidig erklærer, at Jahve (Herren) har lyttet til hendes lidelse. Efter dette møde spørger Hagar (i den hebraiske tekst), *“Har jeg virkelig på dette sted set ham, der ser mig?”* og antyder, at hun skulle være død, da hun så ham (2 Mos 33,20).

Hagar havde i sandhed grund til at vedgå, at hun var uværdig til at få lov til at se Gud. For hun havde syndet mod sin frue, Saraj. Hun var blevet rebelsk, hovmodig og ulydig, da hun blev gravid, samtidig med at Saraj ikke var blevet det. Nu flygtede flygtede hun fra Sarajs straf i stedet for at acceptere den i sin positions ydmyghed. For sine overtrædelser mod Saraj, fortjente Hagar nu at blive forladt af Gud og efterladt til at dø alene i ørkenen.

Men Jahves (Herrens) engel kom og forkyndte ufortjente løfter til hende. Som et troende svar bekendte Hagar til Ham, at *“Du er Gud, der ser”*. Selvom hun var en elendig synder, så Gud på hende med barmhjertighed, tog sig af hende og styrkede hende til at vende tilbage til Sarai i lydighed.

Vor barmhjertige Herre Jesus er stadig en *“Gud, der ser”*. Han så os i vores elendighed, og havde medynk med os. Han påtog sig vore synder, herunder hovmod og stolthed over egne evner, og sonede dem med sit hellige fuldkomment rene blod på korset. Han kommer og tilsiger os løftet om tilgivelse for sin døds og opstandelses skyld. I troen kan vi som Hagar således bekende, at Herren har set os, og for hans skyld skal vi leve evigt.

I sandhed er du en seende Gud, o Herre, for du har set på os med barmhjertighed og tilgivet alle vores synder. Amen.

Fredag i første uge i Advent

Dommerbogen 6,11-24

“Så forstod Gideon, at det var Herrens engel, og han sagde: »Ak, Gud Herre, nu har jeg set Herrens engel ansigt til ansigt!« Men Herren sagde til ham: »Fred være med dig! Vær ikke bange, du skal ikke dø!« (Dommerbogen 6,22–23)

9bXbi Yb [Ub [\»fYfj]ca >Uj Ygfk YffYbgL Yb [YzXfj]gYf g[Zc f
gh Zc _z c[YbXbi Yb [Ub [] »f XY VjYg Y H gYf Xh _ Ufz UH >Uj Yg
fk YffYbgL Yb [Y dE gLa a Y hX Yf UG]h ZU c[U] Y Y fhi a YX >Uj Y
fk YffYbL" 8 ca a YfVc [en * g[Yfz UH Xh j Uf >Uj Yg fk YffYbgL Yb [Yz Xf
H U H] ;]Xcb c[g] XY " >Uj Yf YffYbL er med dig, tapre kriger." DYf gff c[gZ
UH >Uj Yfk YffYbL j YbXY g[til \La c[g] XY "Jeg vil være med dig!"

Imidlertid ser det ikke ud til at Gideon indså, hvem han talte med, eller i det mindste var han usikker. For at være sikker på, hvem han talte med, bad Gideon om et tegn. Han bragte et offer til Jahves (Herrens) engel, som fik ild til at springe op fra klippen for at fortære kødet og de usyrede kager. Det var i løbet af situationen med offeret, at det gik op for Gideon, at den, han talte med, i sandhed var Jahves (Herrens) engel, det vil sige Jahve (Herren) selv.

Vor Herre Jesus Kristus gør sig stadig kendt for os når han møder os i en gudstjeneste i dag. Når vi samles i hans hus for at høre hans ord og modtage hans legeme og blod i alterets sakramente, skaber og opretholder Helligånden troen i vores hjerter, så vi kan være sikre på, som Gideon var, at vi står i den Almægtige Herre og Guds nærvær. Men når vi hører hans ord og modtager nadverens hellige elementer i tro, trøstes vi ligeledes med dette løfte: ”Fred være med jer. Frygt ej; du skal ikke dø.” For ved nådens midler modtager vi tilgivelse, liv og frelse.

Herre Jesus Kristus, du er vores liv og vores fred. Giv os tro til at anerkende din tilstedeværelse hos os i dit ord og sakramente. Amen.

Lørdag i første uge i Advent

Dommerbogen 13,1-25

“Manoa sagde til Herrens engel: »Hvad er dit navn? For vi vil vise dig ære, når dine ord går i opfyldelse.« Herrens engel sagde: »Hvorfor spørger du om mit navn? Mit navn er underfuldt.« Så tog Manoa gedekiddet og afgrødeofferet og ofrede det på klippen til Herren, som handler underfuldt. Mens Manoa og hans kone så på det, slog flammen op fra alteret. Herrens engel steg op til himlen i flammen, mens Manoa og hans kone så på det, og de kastede sig til jorden...” (Dom 13,17–20)

Jahves (Herrens) engel manifesterer sig igen for sit folk i Dommerbogen. Denne gang er det i besøget hos Manoa og hans kone med løftet om en søn, der skal frelse sit folk. Da Manoa spørger Jahves (Herrens) engel om hans navn, er svaret: *“Hvorfor spørger du om mit navn? Mit navn er underfuldt.”*

Det er ikke tilfældigt, at dette navn er et af de navne, som Kristus hos Esajas profeteres at skulle kaldes ved sin fødsel: "Underfuld rådgiver." For hvem kan sammenfatte alle de underfulde aspekter af inkarnationen af den anden person i treenigheden? Der er den underfulde forening af hans to naturer, den underfulde undfangelse og fødsel ved Jomfru Maria, den vidunderlige forløsning, han vandt for os ved sin død på korset, hans underfulde herredømme over hans kirke ved Faderens højre hånd og så mange mange flere.

Den søn, Gud gav til Manoa, som skulle udfri Israel af filisternes hånd, hed Samson. Vi ved fra Skriften, at han ikke altid vandrede på en måde, der var værdig til det kald, han var blevet kaldet til. Men Kristus-barnet, der blev født til os, Sønnen, der blev givet til os, var syndfri og uden skyld. Han fik navnet Jesus, for han har frelst os, sit folk, fra vores synder.

Herre, du har underfuldt forløst os ved dit blod og gjort os til dit folk til at leve under dig i dit rige for evigt. Hjælp os at stole på dette og aldrig miste vores undren over dig og dine mægtige gerninger. Amen.

Anden søndag i Advent

Anden uge - "Jahves (Herrens) navn"

Lukas 21,25-36

".. og da skal de se Menneskesønnen komme i en sky med magt og megen herlighed." (Luk 21,27)

De vil se. Vi vil se. Alle vil se Gud med deres egne øjne. Ved Sinaj-bjerget var der ingen, der så Gud. Moses siger til Israels børn: *"Da nu Herren talte til jer inde fra ilden, hørte I ordene; men I så ingen skikkelse, I hørte kun røsten."* (5 Mos. 4,12). Det er derfor, der er så strenge love mod billedfremstilling med det formål at tilbede. Hvordan kan du lave et billede af den formløse Gud?

Men de vil se. Vi vil se. Alle vil se. Vi skal se Gud. Den anden person i treenigheden, Jesus Kristus, er ikke blot en stemme. Han er kød og blod. Han blev set. Mennesker så hans herlighed. Og de vil se ham igen, når han vender tilbage for at dømme verden i retfærdighed.

Fordi vi ser Gud i Jesu Kristi person, kan vi også forestille os ham i kunsten. Vi forestiller os ham ikke, for at vi kan tilbede billedet. Vi laver krucifikser og malerier, fordi vi bekender, at Jesus er en mand. Den evige, guddommelige kraft, ære og herlighed meddeles os i Jesus Kristus, som sandt Menneske, gennem den personlige forening af Gud og menneske. Vi bruger billeder til at undervise. Vi bruger billeder til at bekende, at Jesus virkelig er sand Gud og sandt menneske.

Men Jesus er ikke den eneste person i Treenigheden, der er afbildet. Vi ser i Daniel 7, at Gud Fader, "en gammel af dage", er afbildet som en gammel mand. Han kan også (uden frygt for afgudsdyrkelse) blive malet. Men vi skal altid huske, at Faderen kun er Gud. Han påtog sig ikke menneskets natur. Jesus gjorde. Vi laver billeder og billeder af Kristus og hans Fader for at bekende, at vi skal se ham.

Herre Jesus, du ikklædte dig menneskelig krop, så vi kunne se din herlighed. Velsign vores kunstnere, så de kan formidle dig gennem deres kunst. Stop al falsk lære, som ville ødelægge billeder på grund af en fejllæsning af din lov, og bevar os, indtil du kommer igen. Amen.

Mandag i anden uge i Advent

Salme 113

“Fra øst til vest skal Herrens navn lovprises.” (Sl 113,3)

Hvor end Guds navn er, der er Gud. Vi ser denne virkelighed hos patriarkerne. I Enosh' tid: “*Dengang begyndte man at påkalde Herrens navn.*” (1 Mos. 4,26). Både Abraham og Isak byggede altre og påkaldte Herrens navn (1 Mos 13,4; 21,33; 26,25). At påkalde Herrens navn er at formidle evangeliet. De forkyndte og underviste og forudsatte vor Herres død ved deres ofre af geder og tyre og aske fra en kvie.

Salomo byggede et hus for Herrens navn, templet. Herren, JEG ER, ønskede kun at modtage ofre der. Ja, Herren ønskede, at hans folk i det hele taget skulle bede vendt mod dette hus (1 Kong 8,44). Sådan bad Daniel i Babylon under perserne (Daniel 6,10).

Men vi ser glimt af Det Nye Testaments tidsalder i Det Gamle Testamente. Vi ser det især i Sl 113,3. Guds navn vil blive prist overalt. Herren vil blive prist, ikke kun af israelitterne, men også af enhver nation. Fra Påskeøen til den californiske kyst hyldes Herrens navn.

Men Jesus er ikke den eneste person i Treenigheden, der er afbildet. Vi ser i Dan 7, at Gud Faderen, “*en gammel af dage*”, er afbildet som en gammel mand. Han kan også (uden frygt for afgudsdyrkelse) blive malet. Men vi skal altid huske, at Faderen kun er Gud. Han påtog sig ikke menneskets natur. Jesus gjorde. Vi laver billeder og billeder af Kristus og hans Fader for at bekende, at vi skal se ham.

Herre Jesus, du ikklædte dig menneskelig krop, så vi kunne se din herlighed. Velsign vores kunstnere, så de kan formidle dig gennem deres kunst. Stop al falsk lære, som ville ødelægge billeder på grund af en fejllæsning af din lov, og bevar os, indtil du kommer igen. Amen.

Tirsdag i anden uge i Advent

2 Mos 34,1-10

“Herren steg ned i skyen og stillede sig hos ham, og Moses påkaldte Herrens navn.” (2 Mos 34,5)

Guldkalven var en åndelig katastrofe. Tavlerne med Guds lov blev knust. Nu blev dette stivnakkede folk befalet at forlade Sinai, stedet hvor Gud havde talt til dem. Fortiden var fuld af synd og ondskab; fremtiden var skræmmende. Moses har brug for sikkerhed. Han havde brug for en urokkelig forvisning om, at Gud stadig er med dem; at han stadig er for dem.

Og Gud giver Moses et stort og smukt løfte. Selvom Moses ikke må se Guds ansigt, skal han se hele Guds herlighed. Og det er præcis, hvad der sker i 2. Mos 34,5: “Herren steg ned i skyen og stillede sig hos ham, og Moses påkaldte Herrens navn.”

Gud åbenbarede Gud. Guds evige søn steg ned i en sky og åbenbarede sin Faders hjerte i 2. Mos 34,6-7: “Herren, Herren er en barmhjertig og nådig Gud, sen til vrede og rig på troskab og sandhed. Han bevarer troskab i tusind slægtled, tilgiver skyld og overtrædelse og synd; men han lader ikke den skyldige ustraffet;”

Forskellen er der. Herren åbenbarer Herrens navn. Men der er også identitet. Faderens egenskaber er Sønnens. Kristus er også barmhjertig og nådig over for os elendige syndere. Han er også langsom til at blive vred. Også han er trofast; ja, han er trofast til døden. Faderen har givet al dom i hænderne på Sønnen, som på ingen måde skal rense den uomvendelige skyldige.

Ingen har nogensinde set Gud Fader. Han er i et utilnærmeligt lys, som ingen nogensinde har set eller kan se. Men vi har set Sønnen, som ikke steg ned i en sky, men i Jomfruens skød. Vi kender Guds vilje på grund af Jesu forkyndelse. Vi ved, hvem Gud Faderen er ved Jesu lære. Han åbenbarer Herren og hans rige. Tak være Guds Søn, som åbenbarer sin Fader!

Himmelske Fader, du sendte din søn for at forkynde dit navn. Fortsæt med at lære os, at du er nådig og barmhjertig, i at du har sendt din søn i kødet for at være vores frelser. Amen.

Onsdag i anden uge i Advent

Filipperbrevet 2,5-11

“... for at i Jesu navn hvert knæ skal bøje sig, i himlen og på jorden og under jorden,” (Fil 2,10)

Paulus formaner os: hav det sind over for hinanden. Hvordan ser det kristne sind ud? Den kristnes tanker former hans handlinger og hele hans liv. Her får vi at vide, hvilket sind vi skal have indbyrdes. Vi skal være som Kristus.

Hvordan var Kristus? Paulus fortæller os, at han *“havde Guds skikkelse,”* Kun én, der har Guds natur, vil også have den guddommelige form. Jesus er i sit væsen Gud. Han besad alle Guds egenskaber og viste, at han besad dem. Han havde guddommelig herlighed og majestæt. Han var almægtig, alvidende og allestedsnærværende. Han besad alle disse egenskaber af natur. Han stod ikke kun på samme niveau som Gud, men han var også identisk med Gud.

Selvom alle disse ting med rette var hans, tog Kristus en anden vej. For syndernes skyld udtømte han sig selv. Han brugte ikke sin guddommelige magt til at lave brød til sten eller til at befale tolv legioner af engle at frelse ham. Han, verdens Herre, havde intet sted at lægge sit hoved. Han, Gud den Almægtige, led fattigdom, sult og træthed. Han, alles konge, kom for at tjene. Han blev gjort til slave. Han brugte ikke sin magt eller viden til sig selv; Han brugte det til at redde os. Ikke alene var Kristus en slave, men han døde en slaves død. Han døde på korset. Han var forbandet af Gud. Han døde en død, som ingen ærede romer nogensinde ville kunne møde.

Faderen ophøjede Kristus i overensstemmelse med hans menneskelige natur. Adam søgte lighed med Gud ved at spise den forbudte frugt. Kristus, sande Gud, underkastede sig sin Faders vilje og frelste os. Nu er hans navn ophøjet over alt. Hans navn redder. Her har vi et løfte. Kristus ydmygede sig og blev ophøjet. Er du som kristen i ham, ydmyges du, så du kan blive ophøjet.

Herre Jesus, lær os ydmyghed og hjælp os til at bære vores kors, så vi også kan blive ophøjet sammen med dig. Amen.

Torsdag i anden uge i Advent

2 Mos 23,20-33

“Giv agt på ham og adlyd ham! Du må ikke trodse ham; han vil ikke tilgive jeres synd, for mit navn er i ham.” (2 Mos 23,21)

2 Mos 23 omhandler mange forskellige typer love. Der er moralske love, som at elske sin næste og tilbede den sande Gud. Der er ceremonielle påbud og ordninger, som ikke at undertrykke en udlænding, sabbatsår og ordentlige måder at tilberede en ung ged på.

Men i slutningen af disse love giver Gud et stort løfte. Han vil sende en engel med de israelitiske hære. Denne engel er i stand til at udføre guddommelige handlinger. Han velsigner brød og vand. Denne engel tilgiver og tilgiver ikke. Ikke alene udfører denne engel guddommelige handlinger, men hans ord og tale skal ubetinget adlydes. Lydighed bringer store gaver og velsignelser; ulydighed bringer evig ødelæggelse. Denne engel velsigner. Denne engels ord skal adlydes til punkt og prikke. Hvorfor?

Denne engel gør guddommelige ting og siger guddommelige ting, fordi han selv er guddommelig. Vi hører, at Guds “navn er i ham”. Englen er adskilt, men også uadskillelig fra Gud. Englens stemme er Guds stemme, fordi englen selv er Gud.

Denne engel er den præinkarnerede Kristus. Han forsvarer sit folk. Han prædiker for sit folk. Han åbenbarer Faderen for de daværende israelitter. Han tilgiver de syndere, som lytter og omvender sig. Men kongen af alle skabte engle er ingen push-over. Han tilgiver heller ikke uomvendt overtrædelse, som han gjorde, da han sagde til farisæerne: “Sandelig siger jeg jer: Toldere og skøger skal gå ind i Guds rige før jer.” (Matt. 21,31).

Engel betyder budbringer. Det er hvad Jesus er. Han er Gud Faders første og ultimative sendebud: “ved dagenes ende har han talt til os gennem sin søn.” (Hebr 1,2). Jesus åbenbarer Faderen for os, fordi han og Faderen er ét. Selvom de er adskilte, er de uadskillelige.

Herre Jesus, du er den uskabte guddommelige engel, som ledte israelitterne. Du er højere end de skabte engle, eftersom du har et mere fremragende navn end deres: Herrens navn. Led os og tilgiv vores overtrædelser, så den treenige Gud kan være en fjende for vore fjender. Amen.

Fredag i anden uge i Advent

Hoseas 1,1-11

“Men Judas hus viser jeg barmhjertighed, og jeg frelser dem ved Herren deres Gud. Jeg frelser dem ikke ved bue, sværd og krig eller ved heste og ryttere.” (Hos 1,7)

Hoseas' bog er en ejendommelig bog. I den får profetens forkyndelse et udtrykt konkret kødelige aspekt. Hoseas skal gifte sig med en afgudsdyrkende og utro hustru. Det skal han gøre på Guds befaling. Navnene på hans børn er også i sig selv forfærdende forkyndelse. Den førstefødte kaldes *“Jizre'el”*, hvilket signalerer Israels nederlag i Jizre'els dal. En datter hedder *“Lo-ruhamá”*, Ikke-Fundet-Barmhjertighed – ingen nåde. En anden søns navn er *“Lo-ammí”*, Ikke-Mit-Folk. De blev frygtelige prædikener, skrevet på pergamenter af kød og sværtet med tårer.

Men i denne voldsomme forkyndelse af loven finder vi også evangeliets klare lys. Herren siger, at han vil forbarme sig over Juda. Han vil ikke frelse dem ved Jonathans bue eller ved Sauls sværd. Gud vil ikke frelse dem ved en rytter på en ildrød hest, som stjæler fred fra jorden og får mennesker til at slå hinanden ihjel (Åb 6,4). Hvad med heste og ryttere: *“Væ dem, der drager ned til Egypten efter hjælp! De støtter sig til heste, de stoler på vogne, fordi der er mange, på ryttere, fordi de er talrige; men de ser ikke hen til Israels Hellige, Herren søger de ikke.” (Es 31,1)*

Hvis Gud ikke vil bruge nogen af disse ting til at frelse os, hvordan skal han så gøre det? *“Jeg frelser dem ved Herren deres Gud.”* Gud vil frelse os ved Gud. Hans navn er Jesus, ikke Jizreel. Jizreel var en straf for det blod, der blev udgydt af onde konger. Jesus er kongen, der udgyder sit blod for at afværge vores straf. Jesus viser barmhjertighed overfor Israels døtre, der ikke skulle opleve barmhjertighed. Jesus kom til sine egne, og de kendte ham ikke, for at de skulle korsfæste herlighedens konge og han gøre os til sit folk.

Herre Jesus, gennem dig frelste Gud os. Omvend os fra vor synd ved din lovs hårdhed, så du kan forbarme dig over os i barmhjertighed, og at vi kan være dit folk. Amen.

Lørdag i anden uge i Advent

Johannes Åbenbaring 19,11-21

“Hans øjne er som luende ild, på hovedet har han mange kroner, og han har et navn indskrevet, som ingen kender undtagen han selv.” (Åb 19,12)

Her ser vi sejrherren med Johannes' syn. Han rider på en hvid hest. Han, der engang var et lille og hjælpeløst spædbarn i en krybbe, har besejret alle sine fjender, både de jordiske og de himmelske. Han har sejret, og alle ting er nu under hans fødder. Denne sejrherre bærer mange diademer, mange kongekroner. Alle andre antikristelige imperier, især Antikrists, som har gjort krav på de diademer og kroner, er blevet ødelagt og besejret.

Denne ene sejrherre “*har et navn indskrevet, som ingen kender undtagen han selv.*” Denne sejrende sejrherre hedder “*Tro og Sanddru*”, “*Guds Ord*”, “*Kongernes Konge og Herrernes Herre*”, fordi han er sand Gud.

Et navn fortæller os, hvad noget er. Et navn afslører essensen af en ting. At kende navnet på noget er at kontrollere det, forstå det, have herredømme over det.

Men ingen har herredømme over vores Mester, Jesus Kristus. Ingen kender hans fulde navn undtagen ham selv. Kun Gud kender Guds væren og essens. Vi er givet mange navne til at forstå vor Herres natur og hans vilje. Men han er stadig Gud. Vi vil aldrig kunne lodde dybden af den uendelige og evige Guddom. Det er som Paulus siger: “*O dyb af Guds rigdom og visdom og kundskab! Hvor uransagelige er hans domme, og hvor usporlige hans veje!*” (Rom. 11,33)

Men dette Gud-Menneske, som vi aldrig helt vil kunne rumme eller forstå, er for os. Det er pointen. Han forsvarer os. Han frelser os. Han forløser os. Han ødelægger alle Guds kirkes fjender og laver et stort festmåltid for luftens fugle (Åb 19,17-18; 21). Han ødelægger dem, der ville bedrage og forføre til falsk tro, fortvivlelse og anden stor skam og last.

Den, hvis navn ingen andre kender end ham selv, er den, der blev kaldt Jesus, for han skal frelse sit folk fra deres synd. Takket være Gud!

Kære Jesus, Du er sejrherren, der forsvarer din kirke. Forsvar os i denne tid og besejr alle dine fjender. Amen.

Tredje søndag i Advent

Tredje uge – “Jahves (Herrens) Ord”

Matthæus 11,2-10

“Jesus svarede dem: “Gå hen og fortæl Johannes, hvad I hører og ser: Blinde ser, og lamme går, spedalske bliver rene, og døve hører, og døde står op, og evangeliet forkyndes for fattige. Og salig er den, der ikke forarges på mig.”” (Matt 11,4–6)

Der er en sammenhæng mellem Esajas 8 og de ord, Jesus her citerer for Johannes’ disciple, som det budskab, de skal give til Johannes i fængslet. I de ord er Hærskarers Jahve (Herre) den Jahve (Herren) har udpeget til for nogle at være “*en helligdom*”, og for andre at være “*en anstødssten, en klippe til at snuble over*” (Esajas 8,14). Profeten Zakarias identificerer særligt i kap 7-9 Hærskarers Jahve (Herre) som den samme som Jahves (Herrens) Ord. Disse steder er Hærskarers Jahve (Herre) og Jahves (Herrens) Ord forskellige fra Jahve (Herren), men begge betragtes stadig som Jahve (Herren). Sådan er Jesus sand Gud, han og Faderen er ét, og alligevel er de adskilte personer, selv i Det Gamle Testamente, før inkarnationen.

Jesus har ikke ændret sig. Han er stadig, som han var. Han forkyndte sin hjælp og sin dom til Esajas og Zakarias. Han talte både lov og evangelium, trusler og løfter til sit folk i fordums tid. Han gjorde det samme i sin virke på jord. Han gør det samme i sit virke gennem Kirken i dag.

Et helligt fristed er et smukt sted. Ja, det kan være en ydre fryd for vore sanser. Det er dog endnu smukkere i lyset af, hvad Gud gør der. Det er et tilflugtssted fra den faldne verden. Der bliver de, der lider under denne faldne verdens hærgen, forbundet, helbredt, tilgivet og genoprettet. Det var, hvad Gud lovede, han ville gøre. Det var, hvad Jesus gjorde, og det gør han stadig i dag.

Bryder vi Guds Ord, driver det os tilbage i verdens rod. Må vi aldrig bryde med Jahves (Herrens) Ord, af Jesus. Må han altid være et helligt fristed for os, et tilflugtssted, hvor vi bliver genoprettet af hans nåde.

Herre Gud, himmelske Fader, som lod din Søn, vor Herre Jesus Kristus, blive menneske og komme til verden, for at han kunne ødelægge Djævelens gerning, udfri os arme lovovertrædere fra synd og død og give os evigt liv: Vi beder dig om at herske og styre vore hjerter ved din Helligånd sådan, at vi ikke må søge anden tilflugt end hans ord og dermed undgå enhver lovovertrædelse, som vi af naturen er tilbøjelige til, for at vi altid må blive fundet blandt de trofaste troende på din Søn, Jesu Kristi, og ved tro på ham opnå evig frelse, gennem den samme, din elskede søn, Jesus Kristus, vor Herre, som lever og hersker med dig og Helligånden, én sand Gud, verden uden ende. Amen.

Mandag i tredje uge i Advent

Salme 33

“Herrens ord er sandt, alt, hvad han gør, står fast. Han elsker ret og retfærdighed, Herrens godhed fylder jorden. Ved Herrens ord blev himlen skabt, hele dens mangfoldighed ved et pust fra hans mund.” (Salme 33,4–6)

Jesus skabte alt og alting. Det ser vi klart i Joh 1, men når Guds folk hører Salme 33, så genkendes budskabet. Dog er skabelsen er ikke den eneste gerning af 2. person i treenigheden. Det viser Salme 33.

For det første er Jahves (Herrens) Ord den samme som Jesus forud for hans komme i kød i inkarnationen. Vi har mødt titlerne Jahves (Herrens) engel (1. adventsuge), Jahves (Herrens) navn (2. adventsuge), Hærskarers Jahve (Herre) (3. adventsuge), og senere også møde Jahves (Herrens) herlighed (Juleaften og Juledag). De omtales alle som en person mere end som en abstrakt ide. De svarer til og er dog forskellige fra Jahve (Herren). I denne uge lærer vi om Jesus som Jahves (Herrens) Ord.

Jahves (Herrens) Ord bekendes i denne salme som sandt, trofast, ret og retfærdigt med Jahves (Herrens) vedvarende trofaste godhed. Johannes' evangelium viser, at Jesus er Faderens fuldkomne åbenbaring af ham selv, og det at kende Sønnen er at kende Faderen, en relation vi allerede kan se i Salmerne.

Jesus, Jahves (Herrens) Ord, er ret og elsker retfærdighed. Det er derfor, han giver det til sit folk. Paulus kalder ham den, der både er retfærdig og som retfærdiggør de ugudelige. Her ses Kristi forsoninggerning klart til syne og bekræfter alt, hvad der var talt om ham, selv i Salme 33. Kristi komme for at frelse verden er også den klareste åbenbaring af Jahves (Herrens) uforanderlige kærlighed, som vi har, og som Skriften viser for vores øjne og ører.

Salmen forkynder at Jahves (Herrens) Ord er blivende troværdigt. Alt, hvad han gør, gør han trofast. Jesus har været og er trofast. Derfor kan vi stole på hans ord og løfter til os. Dåb, absolution, det forkyndte Ord, nadveren. Jesus, vores Gud er tro mod os. Altid. Sådan er Jesus.

O Herre, hjælp os til at stole på din vedvarende trofasthed over for os. Mind os altid om din uforanderlige kærlighed til at give os al vor retfærdighed i dit retfærdige liv og ved din forsoningsgerning at sørge for ret soning for vores mange synder. Amen.

Tirsdag i tredje uge i Advent

Jeremias 1,4-19

“Herrens ord kom til mig: »Før jeg dannede dig i moders liv, kendte jeg dig, før du kom ud af moders skød, helligede jeg dig; jeg gjorde dig til profet for folkene.« Jeg svarede: »Åh, Gud Herre, jeg er ung; jeg forstår ikke at tale!« Men Herren sagde til mig: »Du skal ikke sige: Jeg er ung! Men overalt, hvor jeg sender dig, skal du gå, og alt, hvad jeg befaler dig, skal du tale.» (Jer 1,4–7)

Jahves (Herrens) Ord kommer til Jeremias. Derefter Jahve (Herren) taler. Der er en klar sondring og dog et forhold mellem Jahves (Herrens) Ord og også Jahve. Mange af profeterne bliver mødt af Jahves (Herrens) Ords person, der kommer til dem. Dette leder dem i deres kaldelse og forkyndelse. De er ordineret af Jahves (Herrens) Ord til opgaven.

I slutningen af Matthæusevangeliet får vi at vide, at Jesus befaler Kirkens tjenere at undervise de døbte i alt, han har befalet, så de kan blive disciple. Dette er meget det samme som Jeremias' befaling i begyndelsen af hans profetiske tjeneste. Og tjenesten for Jahves (Herrens) Ord er den samme nu, som den var for apostlene og også for profeterne.

Paulus skrev i 1 Kor 11 og 15, at han blot overgiver dem det, der er blevet givet til ham. Jeremias kunne sige det samme. Grundlaget for den profetiske og apostoliske tjeneste er at tage det, Gud har sagt, og bringe det til andre. Dette har vi helt sikkert i Den hellige Skrifs ord, videregivet til os gennem mennesker ved Helligåndens inspiration. Dette hænger også sammen med, at Sønnen overgav os, hvad Faderen havde givet ham, og derefter, at Ånden overgav, hvad Sønnen havde givet til apostlene (læs mere om det i Joh 14-16). Når vi modtager Guds Ords tjeneste af Hans kaldede og indsatte (ordinerede) prædikanter, kan vi spore denne tjeneste helt tilbage til den treenige Gud, ligesom Jeremias kunne gøre det ved Jahves (Herrens) Ord og Jahve (Herren). Det er også, hvad vi bør forvente af vores ordinerede Guds mænd – at de ville give til os, hvad de har modtaget fra Gud ved hans ord. Det er der trøst i. Jordiske situationer kan variere, men ordinationen af mennesker til at bringe os Guds ord af Gud selv er en trøst for os.

Jeremias troede, at hans ungdommelighed ville være en hindring, men det var det ikke. Gud havde valgt og ordineret ham til opgaven. Han har gjort det samme for din(e) præst(e). Modtag det trofaste ord som fra Gud ovenover, for ved det har han omsorg for dig.

Herre, tak fordi du indsatte profeter og apostle på Skriftens tid. Tak at du kalder og sender præster nu. Hold dem tro mod dit ord og hjælp os til at modtage deres tjeneste fra dig. Amen.

Onsdag i tredje uge i Advent

Johannes Åbenbaring 19,6-16

“Han er klædt i en kappe dyppet i blod, og hans navn er Guds Ord. Hærene i himlen fulgte ham på hvide heste og var klædt i lysende rene linnedklæder. Ud af hans mund står et skarpt sværd, som han kan slå folkeslagene med, og han skal vogte dem med et jernscepter og træde Gud den Almægtiges barmes og vredes vinperse. På sin kappe og på sin hofte har han et navn skrevet: Kongernes Konge og Herrenes Herre.” (Åb 19,13–16)

Jesus er Jahves (Herrens) Ord. Vi har set bekendelsen af hans skabelsesværk og forsoningen (Salme 33). Vi har også hørt om, hvordan han virker gennem præster (Jeremias 1). Her ser vi Jahves (Herrens) Ord involveret i dom. Han kommer for at dømme nationerne. Konger og herskere og alle, der formoder at regere, vil blive holdt ansvarlige over for ham.

Er denne konges våben som de jordiske rigers våben? Nej. Hans våben bemærkes her af apostlen Johannes som værende et skarpt sværd fra hans mund. Hans Ord. Jesus havde advaret sine disciple om ikke at frygte dem, der kun kan dræbe legemet, men at frygte ham, der kan ødelægge både krop og sjæl. Jordiske herskere i oprør har og vil fortsætte med at ødelægge krop og goder. De har dog ikke magten til at gøre mere. Jesus har ved blot at tale mere magt end alle atomarsenaler i verden og alle krigsførelsens redskaber tilsammen. Ingen kan stå imod ham. Han er Jahves (Herrens) Ord. Hans ord har Jahves (Herrens) styrke. Dette er en trussel og advarsel til alle, der formoder at regere gudløst eller endda føre deres liv, som om Gud ikke eksisterede eller betyder noget. Jahve (Herren) vil betale.

Der er dog mere i dette afsnit. Læg mærke til første del. Der er sprog og ord for en bryllupsfest. Det er til Kirken, Kristi Brud. Her er forkyndelsen af Jesu majestæt og herlighed, hans magt og styrke, men her er han også afbildet som Guds Lam, den, der tog verdens synder. For dem, der tror, bringer Jesu genkomst til dom en glædelig dag fuld af fest og fejring. Det er til dig, kære Kristus-troende. Det er til dem, der ikke sætter deres tillid til verdens måde at leve på, til det jordiske livs styrker, men som stoler på Kristus, mens de endda lider under, hvad verden kaster på dem. Kristus, Lammet, Brudgommen, Jahves (Herrens) Ord kommer. Han bringer glæde til de troende og skræk til de troløse.

Herre Jesus Kristus, vi beder om, at du må komme. Kom i glæde og fest som Guds Lam, der har taget vores synder bort. Kom som vores brudgom til bryllupsfesten i dit rige, som ingen ende har. Kom for at opfylde dit ord og vis dig selv som sejrherre over alle ting, kongernes sande konge og herrernes Herre, ved at gengælde dem, der forkastede dig og søgte dit folk ondt. Amen.

Torsdag i tredje uge i Advent

1Mos 15,1-21

“Da lød Herrens ord til ham: »Nej, han skal ikke arve dig, dit eget kød og blod skal arve dig.« Så tog han ham udenfor og sagde: »Se på himlen, og tæl stjernerne, hvis du kan.« Og han sagde: »Så mange skal dine efterkommere blive.« Abram troede Herren, og han regnede ham det til retfærdighed.” (1Mos 15,4–6)

I denne passage finder vi Jahves (Herrens) Ord, der kommer til Abraham, og det bliver tilskrevet Jahve (Herren) selv. Han lover Abraham mange ting, velsignelser for dette jordiske liv og for evigt liv. Her finder vi retfærdiggørelse ved tro på Jahve, det mønster, der er fastholdt og gentaget gennem Det Gamle og Nye Testamente. Gennem Jahves (Herrens) Ord er der tro på Jahve og retfærdighed fra Jahve.

Læg mærke til hvordan Jahves (Herrens) Ord og Jahve (Herren) gennem hele denne passage er udskiftelige med hinanden. De er forskellige og alligevel er de ikke. Her tænker du måske på, hvordan vi ofte vil henvende os til Jesus på mange måder, og nogle gange ved at bruge ord som Herre eller Gud, som også kan gælde for Faderen eller Helligånden. Mysteriet om den hellige treenighed, især Faderens og Sønnens mysterium, er i fokus her. Læg også mærke til, hvordan den åbenbaring af treenigheden kommer på dette nøgleøjeblik for løfterne fra Gud til Abraham, løfter til Guds folk i Egypten og udvandringen, løfter, der i sidste ende vil blive opfyldt af Kristus Jesus, vor Herre, Jahves (Herrens) Ord.

Paulus lærer os, at “alle Guds løfter har fået deres ja i ham”, i Kristus. “Derfor siger vi også ved ham vort amen Gud til ære” (2 Kor 1,20). Kristus Jesus er opfyldelsen af alt, hvad Gud har lovet og sagt til os. Jahves (Herrens) herlighed (som vi vil høre om ved vor Herres fødsel) er knyttet til Kristus Jesus, den treenige Guds anden person, vor Herre og Frelser, åbenbaringen af Faderens kærlighed til os.

Herre Jesus Kristus, du bragte løfter til Abraham og fik Abraham til at tro på dit ord ved dit ord, og en sådan tro blev regnet for ham som retfærdighed. Hjælp os til at få del i den samme tro som Abraham, og dermed blive regnet for retfærdige af det, du har opfyldt for os og for vores frelse. Amen.

Fredag i tredje uge i Advent

1 Samuel 3,1-21

“Samuel voksede op, og Herren var med ham og lod ikke et eneste af sine ord falde til jorden. Og hele Israel fra Dan til Be'ersbeba forstod, at det var betroet Samuel at være profet for Herren. Herren blev ved med at vise sig i Shilo, for dér åbenbarede Herren sig for Samuel gennem sit ord.” (1 Sam 3,19–21)

Dette kapitel viser endnu en gang samspillet mellem Jahve (Herren) og Jahves (Herrens) Ord. De sidste vers opsummerer hele kapitlets dynamik. Tiden var ved at ændre sig, da Gud endnu en gang besøgte sit folk, denne gang gennem profeten Samuel.

Samuel skulle undervises af Eli. Trosoplæring er en livslang nødvendighed for enhver kristen. Samuel måtte også have mod til at tale et tilsyneladende "negativt" domsord fra Gud til Eli om hans familie og slægt. Det lærte Eli ham selv at gøre. Eli lærte også Samuel, hvordan man trofast modtager Guds ord, uanset om det forekommer os godt eller dårligt. Dette er vigtigt, da Guds lov åbenbarer "negative" ting for os. Hvad Gud siger og gør, hvad enten det er godt eller dårligt efter vores vurdering, må vi modtage med et Amen og accepterer Guds vilje som både god og nådig for os, uanset hvad vi mener. Dette er den trofaste måde at modtage både Guds ord og de forskellige situationer, han bringer os igennem.

Jahve (HERREN) åbenbarede sig for Samuel ved Jahves (Herrens) Ord. Det er som vi så ofte hører i Johannesevangeliet. For at kende Faderen ser vi til Sønnen. Hvis du kender Sønnen, kender du Faderen. Faktisk giver denne viden om Sønnen os mulighed for at stole på Faderen, uanset hvilke omstændigheder, vi befinder os i. Det ville være let at fortvivle og se på vores verden i dag eller oplevelser og tænke dårligt om Gud. Naturlig åbenbaring er ikke tilstrækkelig til at lære os om Guds kærlighed eller nåde. Det gør Jesus. Jesus åbenbarer Faderen, og i særdeleshed Faderens kærlighed til os.

Når vi reflekterer over Gud Fader, og hvad han lader ske om og med os i lyset af Sønnens fuldkomne åbenbaring, så kender vi, uanset hvad sker, Guds kærlighed, Guds nåde og barmhjertighed – for i Sønnen, den anden person, har vi sådan en åbenbaring af Guds kærlighed, nåde og barmhjertighed for os alle.

Almægtige Herre og Gud, hjælp os til altid at kende dig ved hjælp af Jesus. Hjælp os med at se på verden omkring os med inderlig tillid til, hvad du har gjort for os i Kristus. Hjælp os, når vores liv har vanskeligt og svært ved at se din kærlige godhed i Jesus. Amen.

Lørdag i tredje uge i Advent

Zakarias 7,1-14 (8,1-23)

“Herrens ord kom til Zakarias: “Dette siger Hærskarers Herre: Fald redelige domme, vis godhed og barmhjertighed imod hinanden! I må ikke undertrykke enker og faderløse, fremmede og fattige, og I må ikke udtænke ondt mod hinanden!” (Zakarias 7,8–10)

Det samlede budskab fra disse to kapitler af Zakarias passer godt til det, vi gennemgår i de næste par dage. For det første er dagen i dag en af de sidste dage i adventstiden. Derfor er advarslen og opfordringen til omvendelse og et ret liv efter Guds vilje i kapitel 7 meget passende. Igen kommer det som Jahves (Herrens) Ord. Vogt jer selv, når I hører Guds lov overbevisende jer om synd - så I ikke bliver som dem i kapitel 7, der blev hårde som diamanter overfor Gud. I stedet må den kristne i dag søge omvendelse. Omvendelse rummer både i nød at sørge over sin synd og i tillid at omvende sig til Kristus for syndernes forladelse. Kapitel 7 er en opfordring til omvendelse. I kapitel 8 følger det fredsbudskab, som Gud forkynder for sit eget folk. Kapitel 8 passer derfor bedre ind i den glædelige forkyndelse af evangeliet i juletiden end i forkyndelsen i adventstiden. I fredsbudskabet finder vi freden og glæden ved, at Gud kommer til sit folk, og derefter samles hans folk for at modtage alt godt fra Herren, som han velsigner dem med.

De påbud og løfter, der findes her, er også til os fra Jahves (Herrens) Ord. Vores adfærd over for andre er stadig vigtig. Gud pålægger os til stadighed retfærdige handlinger. Som Guds børn er vi i Guds velsignelse, da vi er født oppefra (døbt). Derfor kan vi bære frugten af frelsen – bedømme situationer sandt, vise venlighed og barmhjertighed, hjælpe dem, der har størst behov omkring os på bedste måde.

Jesu budskab ændrer sig ikke. Han er i sandhed ”den samme i går og i dag og til evig tid” (Hebr 13,8). Fra hans ord før inkarnationen om disse ting til hans forkyndelses ord og undervisning under hans menneskeliv til de ord han ved Ånden har talt til og gennem resten af Ny Testaments forfattere. Jesu budskab og påbud er det samme – med dom over synd, godhed, barmhjertighed, og kærlighed til andre. Det er ikke bare en "to-do-liste" til os, for vor Herre har selv sørget for at opfylde gerningerne for vores retfærdigheds skyld. Det er netop de gerninger, som Jesus selv har gjort for os og for vores frelse.

Herre Jesus Kristus, ved din aktive lydighed og opfyldelse af din egen lov vinder du vor retfærdighed over for dig. Nu, ved at stole på dig for at få del i din retfærdighed, uden bekymring for at skulle gøre dig fortjent til din gunst og velsignelse, hjælp os til at elske alle dem, du sætter omkring os i rette dømmekraft, venlighed, barmhjertighed og næstekærlighed. Amen.

Vor Herres fødsel – Juleaftensdag

Lukas 2,1-20

“I den samme egn var der hyrder, som lå ude på marken og holdt nattevagt over deres hjord. Da stod Herrens engel for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt. Men englen sagde til dem: »Frygt ikke! Se, jeg forkynnder jer en stor glæde, som skal være for hele folket: I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren. Og dette er tegnet, I får: I skal finde et barn, som er svøbt og ligger i en krybbe.« Og med ét var der sammen med englen en himmelsk hærskare, som lovryste Gud og sang: Ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker med Guds velbehag!” (Lukas 2,8–14)

Moses og Aron, Nadab og Abihu og halvfjerds af Israels ældste gik op på Sinaj-bjerget, hvor Jahves (Herrens) herlighed boede, og der så de Israels Gud. Som Moses beskriver det, havde Gud fødder, og ” Under hans fødder var der som et flisegulv af safirer, så rent og klart som himlen selv.” (2 Mos 24,10).

Mange år fik profeten Ezekiel et syn af Jahves (Herrens) herlighed siddende på Guds trone, og han ville se, at herligheden ”lignede og så ud som et menneske” (Ez 1,26). Og Ezekiel fik igen et syn om, at herligheden havde form af en mand, og Ezekiel beskriver hans udseende som at han “så ud som stråleglans, ligesom funkende hvidguld” (Ez 8,2).

Disse vidner fra den gamle pagt og andre så på den måde Jahves (Herrens) herlighed, som åbenbarede sig for dem i en mands udseende. Men i tidens fylde ville hyrder stå i Guds nærhed og se ham, ikke blot i tilsynekomsten af et menneske, men faktisk inkarneret som et sandt menneske. For os mennesker og for vores frelse blev Guds ord kød og tog bolig iblandt os. Derfor glæder vi os sammen med Johannes og siger: “vi så hans herlighed, en herlighed, som den Enbårne har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed” (Joh 1,14).

Vi priser dig, Jesus, ved fejring af din fødsel, for du er blevet menneske og har åbenbaret din herlighed for os. Hjælp os at værne om dette store mysterium og vidne om det over for verden. Amen.

“Lys, det sande lys, som oplyser ethvert menneske, var ved at komme til verden. Han var i verden, og verden var blevet til ved ham, og verden kendte ham ikke. Han kom til sit eget, og hans egne tog ikke imod ham. Men alle dem, der tog imod ham, gav han ret til at blive Guds børn, dem, der tror på hans navn; de er ikke født af blod, ikke af køds vilje, ikke af mands vilje, men af Gud. Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os, og vi så hans herlighed, en herlighed, som den Enbårne har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed.” (Joh 1,9–14)

Ordet var Gud. Han skabte alt, hvad der er lavet. Alligevel fejrer vi i dag et ekstra mysterium ud over den hellige treenighed, og hvordan Sønnen for evigt er født af Faderen, om hvordan der er tre personer og alligevel kun én Gud. I dag fejrer vi, at Jahves (Herrens) engel, Jahves (Herrens) navn, Jahves (Herrens) Ord, Jahves (Herrens) herlighed blev kød og boede iblandt os. Inkarnationens mysterium bliver stillet for vores øjne ved at høre Skrif-tens ord i dag, og hvis du deltager i nadver i gudstjenesten, bliver mysteriet givet til dig der for at spise og drikke det også.

I dag er en festdag, en vidunderlig dag. I dag bliver vi mindet om åbenbaringen af Ordet, der er blevet til kød, Ordet, som er herlighed, herlighed som den eneste søn fra Faderen. Og selvfølgelig stopper John ikke bare med det mysterium, men forklarer, hvordan dette for os stakkels syndere er en evig velsignelse, der kan få hver dag til at klinge af julens glæder - denne Søn fra Faderen er fuld af nåde og sandhed.

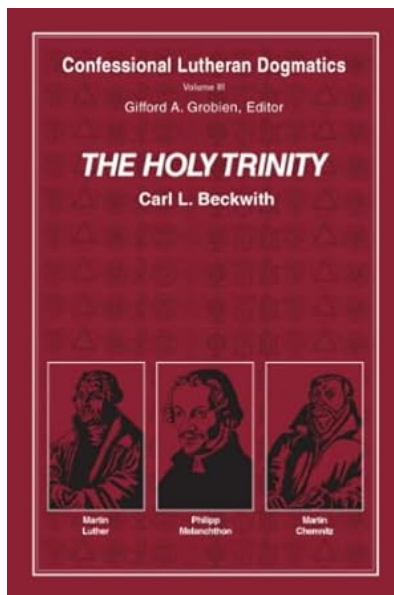
Jahves (Herrens) herlighed er åbenbaret i Jesus. I det Gamle Testamente betragtes en sådan herlighed *“som en fortærende ild på bjergets top”* (2 Mos 24,17). Moses gik ind i Jahves (Herrens) herlighed og var i Jahves nærvær. I Det Nye Testamente, med inkarnationen, kommer Gud til os i sin søns person, fuld af nåde og sandhed. Ganske vist med dom, som vi har hørt, men for os, som er født af Gud, er han Faderens fulde åbenbaring, fuld af nåde og sandhed, ikke en fortærende ild, men en kærlig Frelser, der åbenbarer en kærlig Fader og han skænker os Ånden, som helliggør.

Vi har brugt advent på at reflektere over det største mysterium i Det Gamle Testamente. I dag skal du takke, at Gud har åbenbaret sig for os ved sin søn, i kødet, som vores bror og som vores Frelser.

Far, med al vores frimodighed og tillid til dig takker vi dig for gaven fra din enbårne søn, som påtog sig kød for, at vi ville blive frelst fra synd, død og djævelens magt. Hjælp os med at værdsætte Dig, den eneste Sande Gud, Faderen, Sønnen og Helligånden med hver eneste dag i vores liv. Amen.

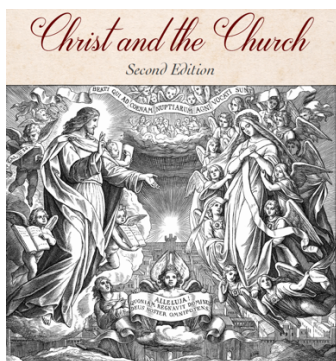
Appendix

Hvis du har fundet treenighedsteologien, som du har kunnet læse i disse andagter, nyttig, så kan du overveje dette dybtgående, omfattende bind om den hellige treenighed:

Andre bøger udgivet af Steadfast Press (www.steadfastlutherans.org) og tilgængelige på amazon.com/amazon.de:

- Adventsandagtshæfter fra tidligere år
- Fastetidsandagtshæfter fra tidligere år
- "Kristus og kirken" - en 30 dages andagtsbog om ægteskabet for at give hjælp til kristne ægtepar

- "Be At Leisure" (om fritiden) - en lille bog om en luthersk tilgang til evangelisering
- "Et år med lov- og evangeliske prædikener" - en bog med prædikener af pastor Rolf Preus, der følger en etårige tekstrække

Der arbejdes på andre bøger til udgivelse og tilgængelige som ovenfor.

